

14- KINH LIÊN HOA SẮC TỖ-KHEO-NI

Nghe như vậy:

Phật tại cõi trời Nhẫn lợi sắp mãn ba tháng an cư kiết hạ cây Ba-lợi-chất-đa trở hoa rất nhiều. Ngài ngồi trên phiến đá nhu nhuyễn, muốn thuyết kinh cho mẹ cùng chư Thiên trên cõi trời Đao-lợi. Bấy giờ Thích Thiên vương đến chỗ Phật hành lễ, rồi bạch Phật:

-Nay con nên dùng thời nào để đợi nghinh tiếp Đức Thế Tôn?

Phật bảo Thiên vương:

-Dùng thời Diêm-phù-lợi đợi Ta.

Thiên vương nghe dạy bèn lễ Phật và hoan hỷ lui ra.

Bấy giờ Hiền giả Đại Mục-kiền-liên cũng ở tại Xá-vệ, cũng an cư mùa hạ trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc vừa xong. Lúc ấy bốn chúng đều đến chỗ Tôn giả Mục-kiền-liên. Chúng Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di, bốn chúng đồng lễ Tôn giả Mục-kiền-liên, rồi đứng sang một bên, cùng hỏi:

-Thưa ngài Mục-kiền-liên, nay ba tháng hạ an cư đã xong, Đức Thế Tôn đang ở tại nơi nào?

Mục-kiền-liên báo cùng bốn chúng:

-Nay Đức Phật đang ở tại cõi trời Đao-lợi. Sắp hết ba tháng hạ, nhớ mẹ mang thai cần khổ nên Ngài còn lưu lại thuyết kinh cho mẹ và chư Thiên cõi trời Đao-lợi, dưới cội cây Ba-lợi-chất-đa, trên phiến đá nhu nhuyễn. Cây ấy cao bốn ngàn, cành lá trải rộng hai ngàn dặm, rễ cây sâu xuống hai trăm lẻ tám ngàn dặm. Chỗ đá ngồi lún sâu xuống bốn tấc, khi bỏ ra thì nó trở lại như cũ.

Ngài Đại Mục-kiền-liên lại rộng vì bốn chúng thuyết kinh pháp, rồi yên lặng. Bốn chúng nghe kinh, hoan hỷ ghi nhớ, đánh lễ ngài Mục-kiền-liên trở về.

Ba tháng an cư đã xong, bốn chúng lại tập hợp đến chỗ ngài Mục-kiền-liên cúi đầu đánh lễ xong, ngồi xuống rồi bạch ngài Mục-kiền-liên:

Lành thay! Thưa Hiền giả, bậc có nhiều thần lực ở trong chúng mong làm phiến uy thần đến chỗ Phật, vì người thế gian mà đánh lễ dưới chân Phật, chuyển lời chúng con bạch Phật: Bốn chúng cõi Diêm-phù-lợi đang khao khát muốn nhìn thấy Thế Tôn. Lành thay! Đức Phật thương tình người thế gian nguyện xuống cõi Diêm-phù-lợi.

Mục-kiền-liên nghe vậy im lặng. Bốn chúng lại được nghe qua giáo pháp và đồng hoan hỷ. Mục-kiền-liên từ biệt. Bốn chúng làm lễ, rồi nhiễu quanh Ngài xong ra về.

Bấy giờ ngài Mục-kiền-liên bèn dùng định ý, như tráng sĩ co duỗi cánh tay, từ cõi Diêm-phù-lợi biến mất đi đến cõi trời, cách Phật không xa. Bấy giờ Đức Phật ở giữa vô số chư Thiên, ngồi giảng kinh pháp. Mục-kiền-liên bèn khởi tướng Như Lai đang ở giữa chúng chư Thiên, cách Diêm-phù-lợi như khoảng cánh tay co duỗi. Phật liền biết khởi niệm của ngài Mục-kiền-liên, bèn báo Mục-kiền-liên:

-Không như ở hàng thế gian, quyết đi thì liền đi, muốn đến là liền đến, đến đi là tùy sở niệm của ta.

Mục-kiền-liên bạch Phật:

-Thiên chúng này có nhiều vui thú. Trong chúng chư Thiên có người trước kia một lòng quy y Phật, sau khi thọ mạng tận lại sinh vào cõi Thiên. Hoặc có kẻ quy y Pháp hoặc quy y Tăng, sau khi thọ mạng tận lại sinh cõi Thiên. Hoặc có kẻ đời trước thanh tâm lạc đạo, sau khi mạng chung lại được sinh Thiên.

Phật bảo:

–Này Mục-kiền-liên, đúng như vậy. Trong cõi trời, những người trước kia có lòng quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng, tâm vui thích đạo, sau khi mạng chung đều sinh lên cõi trời.

Bấy giờ, Đế Thích ngồi bên Phật, lắng nghe lời Phật và Mục-kiền-liên bèn lên tiếng:

–Lời của Hiền giả Mục-kiền-liên nói quả đúng như vậy. Thân đời trước quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tỳ-kheo Tăng, và tâm thanh tịnh vui thích đạo, đều sinh lên cõi trời.

Khi ấy có tám vạn vị trời đều ngồi phía sau Đế Thích, chư Thiên đều muốn nghe lời Phật và Mục-kiền-liên cùng lời của Thiên vương, bèn nói:

–Hiền giả Mục-kiền-liên, đúng như lời Hiền giả đã nói, có những người đời trước kia thân quy y Tam chánh, tâm thanh tịnh vui thích đạo. Sau khi mạng chung đều sinh cõi trời.

Bấy giờ, tám vạn vị trời có duyên với ngài Mục-kiền-liên, thấy đều tự thuật đã chứng được quả Câu hạng.

Mục-kiền-liên bèn đến trước đánh lễ, đầu mặt cúi xuống chân Phật, rồi bạch Phật:

–Bốn chúng ở Diêm-phù-lợi đang khao khát được gặp Phật. Lành thay, nguyện Thế Tôn thương tưởng thế gian mà xuống cõi Diêm-phù-lợi.

Phật bèn bảo ngài Mục-kiền-liên:

–Ông hãy xuống báo với bốn chúng thế gian, sau bảy ngày Phật sẽ từ cõi trời xuống hội An tường ở rừng cây Ưu-đàm.

Mục-kiền-liên vâng nhận lời dạy, bèn làm lễ, nhiễu quanh Phật ba vòng, rồi dùng định ý, trong khoảnh khắc như tráng sĩ co duỗi cánh tay, biến mất nơi cõi trời Đạo-lợi, và trụ tại đất Diêm-phù-lợi, báo cùng người thế gian:

–Đức Phật sau bảy ngày sẽ từ cõi trời xuống hội An tường, nơi rừng cây Ưu-đàm.

Phật nơi cõi trời bèn dùng định ý, như lực sĩ co duỗi cánh tay, trong khoảnh khắc, từ trời Đạo-lợi lên đến cõi Diêm thiên, thuyết giảng kinh cho chư Thiên. Rồi rời cõi Diêm thiên đến Đâu-thuật thiên, lại rời Đâu-thuật thiên đến Bất kiêu lạc thiên, Hóa ứng thanh thiên, Phạm chúng thiên, Phạm phụ thiên, Đại phạm thiên, Thủy hành vi thiên, Vô lượng thủy thiện, Thủy âm thiên, Ước tịnh thiên, Biến tịnh thiên, Tịnh minh thiên, Thủ diệu thiên, Huyền diệu thiên, Phước đức thiên, Đức thuần thiên, Cận tế thiên, Khoái kiến thiên, Vô kết ái thiên, đều thuyết giảng kinh, khiến tất cả đều hoan hỷ.

Sau đó, Phật lại từ cõi Sắc thiên xuống trụ tại Tu đại thí thiên. Từ trên xuống tất cả là hai mươi bốn cõi trời. Đến trụ tại cõi trời thứ ba, xong lại dừng trên cõi Hữu sắc thiên, lại xuống Hữu dục thiên, đến trụ trên đỉnh Tu-di ở cõi trời thứ hai. Bấy giờ có vị Thiên tử theo giáo ý Xiêm Bì vương bèn hóa làm ba bộ: Một là bộ vàng, hai là bạc, ba là lưu ly. Phật từ đỉnh Tu-di bước xuống bộ lưu ly dừng lại. Phạm thiên vương cùng các vị trời ở cõi Hữu sắc thiên đều theo bên phải, Phật trụ ở thềm vàng. Thiên vương Đế Thích cùng các chư Thiên Hữu dục theo bên trái Phật, trụ tại thềm bạc. Đức Phật cùng vô số chư Thiên cõi trời Hữu sắc Đế Thích, vô số chư Thiên cõi trời Hữu dục cùng nhau xuống Hội An tường ở cõi Diêm-phù-lợi, bên rừng cây Ưu-đàm. Điều này khiến cho vô số nhân dân đến dự hội muốn thấy được Phật, muốn nghe pháp.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lúc bấy giờ, Liên Hoa Sắc Tỳ-kheo-ni hóa mặc trang phục Kim luân vương mở ra lối đi bảy báu, cùng các binh lực sĩ bay mau đến Phật. Các đại chúng nhân dân cùng trưởng giả, Đế vương từ xa thấy Kim luân vương đáp xuống, chẳng ai dám ngăn, lại lánh rộng ra làm thành đường lớn. Liên Hoa Sắc Tỳ-kheo-ni đi đến chỗ Phật.

Khi ấy trời trông thấy người, người cũng nhìn thấy trời. Do uy thần của Phật mà trời xuống thấp, đất cao lên. Người đều như nhau, trời không ý tham nơi người, người cũng không ý tham nơi trời. Bấy giờ có người tham trước thích thú Kim luân vương. Khi ấy lại có một Tỳ-kheo đi đến cách Phật không xa, bèn ngồi xuống thân thẳng, ý giữ lấy giới. Vị Tỳ-kheo trông thấy trời tụ họp vui vậy, người cũng họp lại vui vậy, bèn tự phát khởi niệm: “Tất cả đều là vô thường, tất cả là khổ, tất cả là không, tất cả chẳng phải ngã thì còn tham gì, còn nguyện gì, cho đến nào có gì”. Vị Tỳ-kheo ngay tại chỗ này liền đắc quả Dự lưu và tự chứng. Phật biết người, biết trời, biết vị Tỳ-kheo kia ý sinh niệm tưởng như vậy, bèn thuyết kệ:

*Có lợi được nhân tình
Trì giới được làm Thiên
Ở thế riêng làm vua
Kiến đế là tôn quý.*

Lúc ấy Liên Hoa Sắc Tỳ-kheo-ni vừa đến trước Phật, liền thu nhiếp bảy báu thân tức và các chúng binh đều biến mất; riêng một mình không mũ che, mặc y pháp, đảnh lễ dưới chân Phật.

Đức Phật nhân đó đến rừng Ưu-đàm, bày thành chỗ ngồi, vừa ngồi xuống liền vì đại chúng nhân dân giảng rộng kinh pháp. Ngài thuyết về Bồ thí, Trì giới, khéo hiện ra cảnh trời. Thuyết về dục, năm điều ưa thích thống khổ đều là ác. Đức Phật biết mọi người cũng có ý xa lìa sự thô lậu bèn hiện Khổ đế, Tập, Tận, Đạo đế. Trong chúng có người quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tỳ-kheo Tăng; có người tùy lực giữ giới, có người đắc quả Câu hạng, tự chứng Nhất lai, cho đến chứng quả Bất hoàn. Bấy giờ Hiền giả Cung Tự Tại từ chỗ ngồi bèn đứng lên vén y bày vai phải, hướng về Đức Phật, chấp tay nói kệ xưng tán Phật:

*Cung kính Bạc Hùng Biến quán
Thấy đế hiện thuyết độ chúng
Nghĩ tưởng phước thường xót thương
Được trời người đều khen ngợi.
Lại đạo ấy độ vô cùng
Bỏ sợ hãi được an lạc
Diễn rộng pháp soi khắp nơi
Trong an lạc đều bất tử.
Giới Phật biển rộng vô biên
Nghĩa sâu sáng đại thiện hạnh
Không trước nhiễm mọi uế tịnh
Thuyết tuệ độ qua ba cõi.
Không tổn thương, không tăng giảm
Phật chẳng trước nhiễm hành xả
Bạc Tôn Giới, Thầy ba cõi
Gặp tại thế, không trở lại
Tâm trụ hiền ai hơn Phật*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Định tự tại vượt trời người
Sức tuệ sáng rực sắc vàng
Trời người nào chẳng lẽ Phật.
Thầy quán thế hai hội chúng
Tuy quán xả, chẳng vướng qua
Ý quán tâm lại vô trước
Ba cõi không, Phật sở không
Nhỏ tận gốc mọi tục hạnh
Dùng cam lộ, định chí định.
Nay Thiên thân quy phục Phật
Đều chấp tay quán giác thân
Tâm không nghi vui hiển pháp
Đều hiểu biết tâm trời người
Cũng như tâm hành trùng thú
An tịnh lại động lòng thương.
Tự phóng hóa lên cõi trời
Chân chánh định khéo thu nhiếp
Ngăn ý, giữ lấy niềm tin
Bậc Giác Thế cõi trời người
Đạo đức vượt có ai bằng
Quán hình Phật nào có chán.
Trong ba cõi riêng bước đi
Nghĩa giới vững như núi báu
Chẳng sợ hãi trong ba cõi
Bỏ tật niệm, không ái ân.
Tuệ, định sáng như mặt trời
Trăng trong đêm không tỳ vết.
Theo tịnh giới, hiện tịnh hạnh
Có tịnh tuệ hơn hẳn tịnh
Trụ pháp tịnh, hiện ánh tịnh,
Tuyết núi cao thấy sáng ngời
Đêm rằm, sao trong trăng sáng
Pháp tất chiếu sáng trời người
Thân tướng hiện châu Anh lạc.
Bậc đế trong đế khéo thuyết
Tự hành lấy vốn không thầy
Riêng con nhà Phật thấy diệu
Ngàn mắt tuệ trừ thương tật
Lời đầy ý thấm không thô
Trối bi thanh chỗ trời người.
Nghe lời Phật, pháp diệu ngon
Khát uống no như sông biển
Sao lại không giữ pháp ấy?
Cứ trì hành đến an tịnh.
Thuyết nghĩa đoạn sau không tưởng.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lắng nghe Phật, mắt chú nhìn
Tuệ hiện đường chẳng tà vạy
Người đi trước vốn đã thành.
Nguyện ý nhấn người mê sau
Như Phạm vương chiếu khắp không
Thần, trời vẫn nghĩ thế nhân
Thần hành, nghĩa không chỗ sánh
Theo pháp ấy bỏ thế niệm
Phật vẫn tại chốn vô dư.

Bấy giờ Hiền giả Xá-lợi-phất ngồi ở giữa chúng, bèn rời khỏi chỗ ngồi, chấp tay nói kệ tán thán:

Chưa từng thấy có việc này
Chưa từng nghe có ai nói
Phật như vậy, uy Thiên thần
Từ trời Đâu-thuật đến đây.
Khắp trời người đều ủng hộ.
Trọng ái tục như thân mắt
Thấy an tịnh không lay chuyển
Tự vui lấy trong độc hạnh
Vô ưu, hiểu thấu, khéo hành
Dạy cõi trời lại xuống trần
Khiến tâm giải trừ thân dục
Ác hạnh dứt, hiện nghĩa thiện.
Nếu Tỳ-kheo có tâm chán
Hành có bại, có chỗ không
Dưới cội cây như đồng trống
Tại núi sâu trong am vắng
Như chỗ cao xuống đất nằm.
Bọn phàm phu lại lo sợ
Làm cách nào để không sợ?
Hoặc sở hành cho sau này?
Chúng trần kia lại đến nghe.
Như xưa nay theo phương tiện
Chỗ Tỳ-kheo không ý nhiễm
Chỗ lặng dứt không tiếng vang
Miệng nói ra là thiện ác.
Tại chỗ hành nên làm sao?
Giữ giới, trụ hạnh không buông
Tỳ-kheo cầu học an tường.
Sao là học giới bất lậu?
Riêng cứ thường hành không bận
Diệt tối tăm cầu sáng mắt
Muốn thanh trong sạch bụi tâm..

Đức Phật bảo Xá-lợi-phất:

–Ý ông còn có chỗ chán ghét, có chỗ trước nhiễm, trụ trong không, mãi hành dục

học. Nay nói pháp Như khiến ông nghe biết:

Mọi khùng bố, tuệ không ngại
Chí tâm học lìa ham muốn
Loại châu chấu cũng loài sâu
Người ghét tiếng thú bốn chân.
Không pháp thân, chẳng ý thức
Không sắc thanh chẳng ánh quang
Thấy không ta nên xả, nhẫn
Chớ nghe thiện lánh xa tham.
Thân không bị điều đau đớn
Lo sợ tất phải nhận lấy
Gặp khổ đau khó chịu nổi
Lấy tinh tấn làm chống đỡ.
Nguyện chẳng theo ý tưởng đẹp
Dứt trừ căn để điều ác
Không vướng mắc điều tham ái
Không chờ đón cái đã qua.
Trí, tưởng quen thành khéo léo
Vượt thoát khỏi tiếng thô tháo
Nhẫn không lạc mãi tu hành
Bốn điều nhẫn pháp ai bi.
Thường định nào, ăn thức gì?
Sợ nên khổ vì sinh định.
Nghĩa tưởng ấy rất đáng thương.
Đi nơi xa, học vất bỏ
Có vị khổ, có vị lạc
Biết độ thoát, biết chỗ dừng.
Chẳng nghe biết việc nước nhà.
Tiếng thô ác chẳng nên nghe
Đừng liếc mắt trộm nhìn người
Cùng hội thiền đừng nằm nhiều
Quán nhân duyên ý an tường
Ngừng vọng niệm, dứt niệm nghi
Đừng tà vạy cùng dối trá
Thấy xót thương chớ sợ hãi.
Hãy nhìn với tâm bình đẳng
Ít mong cầu, thấu vô minh
Lời ác kia đừng khởi ý.
Chẳng gieo oán bạn đồng học
Buông lời nói như nước mềm
Pháp thức hổ thẹn đừng nghĩ.
Như nhìn thấy bậc Tôn kính
Đừng để ý có cảm thọ
Như sắc thanh, như vị ngon
Hương tinh xảo muốn dẹp trừ.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Như vậy pháp chẳng buông lung
Học chế ý nên khéo nói
Pháp giới quán đều sáng rõ.
Tu dứt bỏ mọi mê mờ.*

Phật nói kinh Nghĩa Túc này xong Tỳ-kheo đều hoan hỷ.

M